

om, den maatte vel udgaa fra Landbohøjskolen. Der staar ogsaa i Motiverne, at dersom denne Bevilling blev given til denne Landboforening, kunde alle andre Landboforeninger i Landet forlange det Samme. Ja, jeg vilde ønske, at alle andre Landboforeninger i Landet vilde forlange en saadan Hjælp, men det skal jeg senere komme til. Endelig staar der i Motiverne, at saadanne Forsøg høre ind under Veterinær- og Landbohøjskolen, og det siges, at det er, „fordi kun den kan sikre en videnskabelig Ledelse og et videnskabeligt Udbytte.“ Jeg veed nu godt, at Landbohøjskolen har ganske udmærkede Videnskabsmænd og overordentlig dygtige Fysiologer, som i enhver Henseende opfyldte deres Pligt og styre denne meget nyttige Anstalt godt, men der er dog ogsaa Videnskabsmænd andre Steder, hos hvem man kan faae Hjælp, altsaa uden at henvende sig til Landbohøjskolen. For imidlertid at komme til Sagen selv, skal jeg sige, at der dog vistnok ikke er Noget i denne Sag, som vil negte, at baade Dyr- og Plantefysiologien er af meget stor Betydning for Landbrugets Udvikling. Hvorledes er denne Videnskabs Stilling her i Landet? Vi have to udmærkede dygtige fysiologiske Videnskabsmænd, hvoraf den ene foredrager sin Videnskab for de medicinske Studenter paa Universitetet, og den anden holder Foredrag for Veterinærer paa Landbohøjskolen, men Intet af dette kommer Landvæsenet tilgode. Det Ønske, som er gjort for at fremme denne vigtige Sag, er den Bevilling, som man især gav til Uddannelsen af en ung Dyrfysiolog. Men hvorledes stiller Sagen sig i Udlandet? Der har man for længe siden lagt en ganske anderledes Vægt paa Landbrugets Udvikling. Efter en Fortegnelse, som jeg har set, fra 1869 er der 34 Forsøgsstationer i de forskellige Lande i Europa, nemlig 23 i Tyskland, 5 i Østerrig, 4 i Schweiz, 1 i Holland og 1 i Sverrig, og jeg ser i Dag af en Beretning af et Møde, der igaar har været afholdt af Landhusholdningssekskabet, at disse 34 Stationer nu ere stegne til 60. Er, det er den Maade, hvorpaa man i Udlandet søger at fremme denne vigtige Ting, og denne ene Station foreslaar nu Flertallet til en Begyndelse, at man skal negte. Det er fuldstændig nødvendigt nu at være paa Høiden af Udviklingen. Alle Forhold ere saa spændte, at hvem der ikke følger med, virkelig maa lide et økonomisk Tab ved ikke at være fulgt med. Men hvorledes bør man da nu begynde? Ja, jeg veed meget godt, at der er Medlemmer her i Salen, som mene, at man maa begynde med en Hovedstation, en Centralstation, og jeg veed ogsaa, at begge de ærede Ministre, hvem denne Sag vedrøre, ere af samme Mening. Jeg kan ikke dele denne Anskuelse af to Grunde, for det Første, fordi jeg ikke tror, at man kan vente i en nær Fremtid eller for Dieblittet at faae de store Bevillinger, som kræves til Oprettelsen af en Centralstation; thi der gaar mange Penge til,

naar den skal være, som den bør være og baade omfatte Plante- og Dyrfysiologien; der maa da flere Hundredestusind Kroner til. Det er dog bedst at gjøre den saa god, som man kan faae den, og der skal da ogsaa store aarlige Bidrag til den. Men dernæst, selv i det Dieblif, Bevillingen er der, er Stationen ikke derfor bygget, det varer længe; der maa Tid til, inden den bliver indrettet, og den kan heller ikke gjøre sin Virkning strax. Derimod ved smaa Stationer vil man kunne hjælpe sig med færre Penge, og vil allerede kunne begynde der med praktiske Forsøg, som kunne være overordentlig nyttige, indtil den store videnskabelige Station bliver oprettet. Hvad er da egentlig Meningen med disse smaa Landstationer? Deres Opgave er at udbrede Sandfen for Videnskabelighed mellem Landbefolkningen. Direktøren for en saadan Anstalt skal naturligvis holde Foredrag over de Videnskaber, som hjælpe Landbruget frem, og give Beretning om de Forsøg, der gjøres ved Stationen, han skal offentliggjøre de Arbejder, som foretages, han skal periodisk publicere de Erfaringer, som man har gjort, og endelig vil der jo ved det kemiske Laboratorium, som altid er i Forbindelse med en saadan Forsøgsstation, kunne foretages Analyser for Egnens Beboere. Disse Analyser have stor Betydning. Det er af Bigtighed, at man i Nærheden har et Sted, hvor man kan faae analyseret Vand, Jord, Løg og naturlige Gjødningsstoffer, ikke at tale om kunstige Gjødningsstoffer, for at Landmanden kan være sikker paa at faae for sine Penge, hvad han skal have. Omegnens Beboere ville i en stor Omtræbs søge disse Stationer, følge dem med stor Interesse, høre Foredrag o. s. v. Alt dette bringer Sandfen for Videnskabens i Landbruget frem. Derfor er jeg af den Mening, at jo flere Landstationer des bedre, det vil sige naturligvis indenfor fornuftige Grændser. De ville bevirke hos Befolkningen, at den faar den Overbevisning, at man behøver en Centralstation. Men naar nu Sagen endelig skal ordnes, mener jeg rigtignok, at der ved Universitetet i Kjøbenhavn bør være to fysiologiske Professorater. Et have vi allerede, men dets Omraade bør udvides til ud over det, som behøves til at undervise de medicinske Studenter, og endvidere bør der være et andet Professorat, som bør besættes med en Plantefysiolog. Disse to Professorater skulle kun virke i rent videnskabeligt Diemed i høiere Forstand. Dernæst skal der være en Centralstation, og den skal være for Agerbrugsfysiologi. Denne Videnskab har nu udviklet sig; der var før Noget, som man gav dette Navn, men nu er der virkelig Noget, som man med Rette kan kalde Agerbrugsfysiologi, og Stationen skal være et Centralpunkt for de Landstationer, der skulle fortære under den, og Opgaver fra den skulle udgaa til Landstationerne. Det har man i Lydfklad forsømt, og fortryder det nu bitterligt, men Centralstationen vil være